

"Ποια ήταν άραγε η μητέρα, ή ποιος ο πατέρας αυτού του απαίσιου φθόνου, που είναι μεγάλο κακό για τους θνητούς; Πού έχει τη φωλιά του και σε ποιο μέρος του σώματός μας; Είναι μήπως στα χέρια μας, ή στην καρδιά μας, ή στα μάτια μας; Πόσο κουράζονται οι γιατροί για να ξεριζώσουν τη φοβερή αυτή αρρώστια είτε με το νυστέρι είτε με τα φάρμακα;"

(Ευρυπίδης)

Εκίνησε μ' ένα δισάκι γεμάτο όνειρα και τα πέτυχε!...

Στης πορείας του τη διαδρομή με μόνο εφόδιό του τη μελέτη, το διάβασμα, τη σκληρή δουλειά, τον «καλόν καγαθόν αγώνα» και τη συνέπεια στη ζωή, στους δικούς του, και κύρια στον εαυτό του...

Τον διέκρινε πάντα η πρωτιά και η επιτυχία...

«Το Χιονοδρομικό κέντρο «Πάνος Πόλλας» και ο Θύμιος»

γράφει ο Θεόδωρος Γ. Θανόπουλος

Και τούτο δεν ήταν εύκολο επίτευγμα. Μ' ένα πάλεμα συνεχώς η πορεία. Σ' έναν ανταγωνιστικό στίβο η ανέλιξη, η πρόοδος, το τέρμα της νίκης...

Αναγνωρίσιμα προσόντα του η ταπεινότητα, η "χαμηλών τόνων", συμπεριφορά του κι η όποια παραδεκτή, επιτυχημένη, παγκοίμως γνωστή, επαγγελματική εξέλιξη.

Ένα παιδί ο Θύμιος, ο αδελφός και φίλος, σαν όλα τα παιδιά τα μετά τον πόλεμο και την καταστροφή, με τα κοντά παντελονάκια, με τη φτώχεια συνοδοιπόρο στη δύσκολη εκείνη εποχή, αλλά με το σπινθηροβόλο βλέμμα και την οξυδέρκεια του νου, που άφηνε άναυδους δασκάλους και συμμαθητές.

Στου αγώνα το διάβα πρώτος και σηματοφόρος · σε κάθε βήμα, σε κάθε στράτα!...

Κι ήρθε ο κόπος, ο μόχθος, η αγωνία κι η ανησυχία κι απόδωσαν. Και δημιουργούσε στις ζωής την πρόκληση και πρόσκληση... και προόδευε κι ανέβαζε στα όποια καλέσματα τον «ήλιο ψηλότερα»!

Κι όταν έφτασε στο τέρμα της επιτυχημένης πορείας, το «τριβέλι» της ανησυχίας και της «δωρεάς» δεν τον ησύχαζε κι αποφάσισε να ξαναγυρίσει στον τόπο του, τα Καλάβρυτα, την πολυαγαπημένη του πατρίδα, που τόσο (!) λατρεύει για να δώσει ό,τι περισσότερο δύναται, ό,τι καλύτερο γίνεται από την ικμάδα του, που είχε εμπλουτίσει η πολύχρονη εμπειρία και κύρια η ανιδιοτελής προσφορά.

Ένα δόσιμο, που γνωρίζω ότι συθέμελα εκπηγάξει από τον εαυτό του κι είναι πραγματικό.

Βλέπω, ότι δίνει πολλά, με αγωνία κι αγώνα κι όχι τα λίγα ή τα κίβδηλα.

Δεν επιδιώκει την αναγνώριση, το όφελος, την υστεροφημία και τη ματαιοδοξία αλλά ό,τι προσφέρει, ό,τι μάχεται, ό,τι επιδιώκει το κάνει με χαρά και συνειδητή, λαγυρή επιλογή, όπου στο τέλος το σωστό και το πρόπον φέρνουν τη δικαίωση.

Ξέρω, ότι για πολλά άθλια, άδικα, μοχθηρά, υβριστικά, ζηλόφθονα και μισητά που λέγονται και γράφονται, ανεύθυνα, ανώνυμα και ύπουλα, του δημιουργούν πόνο και καημό, αποκαρδίωση κι αποθάρρυνση. Όμως τούτος ο πόνος, τούτη η θλίψη, ίσως είναι το «βάπτισμά του» στο ορθό και στο λογικό, στο αγνωρίσιμο κι εκτιμήσιμο.

Κι ίσως όλα τα κακόβουλα, βδελυρά κι απαράδεκτα να απορρέουν από εκείνους,

που δε νιώθουν πόνο στο δόσιμο για το καλό του τόπου, που δε γυρεύουν το ξαναγύρισμα της χαράς και της επιτυχίας στην ευρύτερη Καλαβρυτινή κοινωνία, βλέποντας το κύριο επενδυτικό έργο αυτό του Χιονοδρομικού να βαδίζει προς τη σωστή πορεία της εξυγίανσης, της ανόδου, του κέρδους.

Αυτοί, που τούτα δεν επιθυμούν και δε θέλουν δεν σκέπτονται την "Αρετή".

Όμως ο Θύμιος δίνει!

Και δίνει απ' τα μύχια της καρδιάς, της ψυχής και του μυαλού του!

Αυτό πρέπει ολοκάθαρα να του το αναγνωρίσουμε και να τον αφήσουμε απερίσπαστο να συνεχίσει να δίνει. Θα είναι η πιο σημαντική βοήθειά μας.

Να δίνει, όπως η μυρτιά στο λιβάδι, που αναδύεται η ευωδιά της στα αιθέρια!

Να συνεχίσει, εγκάρδια ευχή μας είναι, να δίνει!...

Και μεις όλοι μαζί του... ο καθένας από το δικό του όποιο μετερίζι, γι' αυτόν τον πολύπαθο τόπο μα τόσο λατρεμένο κι αγαπητό, χωρίς να σκεπτόμαστε πολύ το χρέος μας, που είναι σαν να αμφιβάλλουμε για την προσφορά του, που πατέρα της έχει τον καθημερινό και σκληρό αγώνα της επιδιωκόμενης επιτυχίας και μητέρα της τη συνεχή και μεγάλη αγωνία του καλύτερου αύριο!..